

Dag 9 – En styrke større end tvivl

”Og jeg er vis på, at det står i hans magt at tage vare på den skat, der er betroet mig, til den dag kommer” (2 Tim 1,12).

”Prøven er positiv; du er gravid!” Jeg kunne ikke vente med at dele denne gode nyhed med min mand. Vores datter var næsten to, og denne graviditet ville give det perfekte mellemrum mellem børnene. Vores glæde blev imidlertid forvandlet til bedrøvelse, ikke en, men to gange. Senere samme dag mærkede jeg nogen smerte i den nederste del af underlivet og endte på hospitalet. Prøver bekræftede lægens mistanke – en ektopisk graviditet. En af mine æggeledere var bristet, som forårsagede en livstruende indre blødning. Operationen tog vare på den fysiske skade, men ikke mit skuffede hjerte.

Efter mange års mislykkede forsøg på at blive gravid, fortalte min læge mig, at det var umuligt på grund af den skade, der var sket med vævet forårsaget af blødningen. Jeg var besluttet på at bevise, at han tog fejl! I mit hjerte sagde jeg: ”Jeg tjener en stor Gud; han gjorde et mirakel for Sara og tillod hende at blive gravid med alle chancer imod. Så han vil også gøre et mirakel for mig.” Jeg lagde al min tillid i Guds hænder, og det varede ikke længe, førend jeg var gravid igen. Gud besvarede min bøn! Vi var så begejstrede. Vores tro på Guds løfter og vores kærlighed til ham blev forøget.

Min mand og jeg gik langs i fredfyldt flod en sabbats eftermiddag, da jeg følte en velkendt smerte i siden. Jeg havde følt det på denne måde før, men havde hurtigt afvist det. Senere den aften, blev smerten stærkere, og igen endte jeg på hospitalet. Prøven bekræftede min frygt – den var den anden ektopiske graviditet, og jeg behøvede en nødoperation.

Hvad sker, når en kristen sætter al sin lid til Guds løfter, blot for at blive skuffet? Hvor er det gode, som tales om i Rom 8,28? Skyer af tvivl hang over mig. Jeg undredes: *Hvorfor Gud? Jeg fatter det ikke! Hvorfor bevarede du min bøn, for så tage den bort? Hvorfor svigtede du mig?*

Jeg lå i min hospitalsseng og følte mig meget skuffet. Jeg var i fysisk smerte og emotionelt drænet. Jeg ønskede ikke besøg af nogen. Min sygeplejerske forsikrede mig om, at varmt vand ville hjælpe mig at føle mig bedre tilpas, og hun hjalp mig ind under en bruser. Tårer strømmede ned ad mit ansigt. Jeg tænkte på at bede, men kunne ikke. Dampen fra bruseren var ligesom sorte skyer fra en storm. Djævelen var der med det samme for at foreslå: ”Er det sådan, Gud belønner dem, der sætter deres lid til ham? Er det sådan, han viser sin kærlighed?”

Men Gud havde ikke forladt mig. Jeg fik den tanke at gentage følgende ord: ”Gud elsker mig.” Jeg var ikke sikker på, at jeg kunne – eller endog ønskede det. Men jeg fik tanken igen med større intensitet, så jeg sagde: ”Gud elsker mig.” Jeg gentog sætningen tre gange, og lagde trykket på et forskelligt ord. ”GUD elsker mig.” ”Gud ELSKER mig.” ”Gud elsker MIG!” Da jeg sagde det tredje gang, forlod mørket mig! Jeg vendte tilbage til mig seng fuldstændig udmattet og ønskede at være alene.

Da hospitalskapelanen kom ind på min stue, så hun på kortet og spurgte: ”Fru Genson?” Da jeg svarede bekræftende, kom hun til min side og tog min hånd og sagde: ”Det er svært at miste en baby, ikke sandt?” Skyerne kom tilbage! Da jeg ikke ønskede at briste i tårer i hendes nærvær, dækkede ege mit hoved i tæppet og sagde højt: ”Gud elsker mig! Jeg ved, hvem jeg har sat min lid til! Jeg har givet mit liv til Kristus, og hvad han bestemmer at gøre ved mig, er OK, fordi mit liv der skjult i Kristus.” Med dette, forlod skyerne mig igen.

De ord, som Jesus talte til Peter, bragte trøst til mit hjerte: ”Hvad jeg gør, fatter du ikke nu, men senere skal du forstå det” (Joh 13,7). Jeg kæmpede med Gud over mit tab. Jeg kunne ikke forstå, hvorfor det var sket, især ikke, da jeg rakte ud i tro. Der ville gå ti år, inden jeg forstod, at Gud ønskede for mig at erfare, at tro måtte nå længere end skyerne til det usete, så hans nåde kan udøves i magtesløshed. Jeg bad om et mirakel, og Gud gav mig et. Men jeg lærte, at det virkelige mirakel, var at Guds styrke var større end mine tvivl, og at han kan bevare mig gennem hvilken som helst vanskelighed. Med Job kan jeg sige: ”Lad ham slå mig ihjel, jeg venter ham!” ”Prøver han mig, kommer jeg ud som guld” (Job 13,15; 23,10).

”Gud giver os undervisning i tillid. Han vil lære os, hvor vi skal se hen efter hjælp og styrke i nødens time. Derved får vi praktisk kendskab til han guddommelige vilje, som vi har så meget brug for i vores erfaring. Tro vokser ud af alvorlig kamp med tvivl og frygt” (Testimonies, bind 4, s. 116.117). ”I evigheden vil vi få en forklaring på det, som har været en gåde for os her på jorden. Så vil vi se, at det var til stor velsignelse for os, at alle vore bønner tilsyneladende ikke blev besvaret, og at alle ønsker ikke blev opfyldt” (Vejen til et bedre liv, s. 397).